

[Alvilda Larsen.]

ogsaa siges andre Steder — tillige med Sagens Akter være offentlig tilgængelig. Naturligvis skal Tjenestemandsdomstolen dog ved Kendelse kunne bestemme, at Sagens Akter skal hemmeligholdes, saafremt de i § 4, Stk. 1, ommeldte Hensyn gør det paakrævet. Det, jeg her har nævnt, finder jeg meget vigtigt, fordi en Bestemmelse om, at Auditøren er pligtig til at gennemgaa alle Tjenestemænds Forhold, vil virke i høj Grad forebyggende over for Tendenser til eventuelt at sabotere en saadan Udrensning.

Det var de enkelte Bemærkninger, jeg havde at gøre, men i øvrigt er vi i det store og hele enige i selve Lovforslagets Bestemmelser.

Hoff: Uden at ville gaa saa vidt som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet og kalde dette Lovforslag for et idealt Lovforslag synes jeg, der er Grund til i det store og hele at være overordentlig tilfreds med det og med dets Fremkomst nu. Det er en Nødvendighed, at der bliver en lovfæstet Mulighed for at ramme de Tjenestemænd, som har udvist en nationalt uværdig Optræden.

Der er en Ting her, som har glædet mig; det staar ganske vist ikke i selve Lovforslaget, men i Bemærkningerne til § 5. Det er jo en Domstol, der er Tale om, og denne Domstols Opgave er ikke alene at dømme, men i paakommende Tilfælde ogsaa at rense en Mand. Det fremgaar af Bemærkningerne, at dette ogsaa er Opgaven, hvis vedkommende er blevet ramt af en eller anden uretfærdig Beskyldning i denne Forbindelse. Det er jo noget, som sikkert ogsaa vil komme frem, og det er godt, at det er taget med her.

Ligesom den ærede Ordfører for det kommunistiske Parti, Fru Alvilda Larsen, er jeg ikke helt tilfreds med, at man har henlagt den foreslaaede Lov udelukkende under Finansministeriet. Ganske vist er Finansministeren paa en Maade den øverste Personalechef i den danske Stat, men da det her drejer sig om en Slags Straffeopanstaltning, synes jeg, det vilde være rimeligt, om den blev henlagt under Justitsministeriet. Det lader sig imidlertid næppe ændre, og jeg tror heller ikke, det i Praksis vil komme til at spille nogen Rolle for den Maade, Loven vil blive administreret paa. Jeg tror, man kan nære lige saa stor Tillid til den højtærede Finansminister som til Justitsministeren i den Retning.

Hvad Domstolens Sammensætning angaar, savner jeg Repræsentanter, om jeg

saa maa sige, for Folket. Det drejer sig ikke her om at paadømme Forseelser mod en eller anden bestaaende Lov, men om at paadømme det, som kaldes „uværdig national Optræden“ — et fortræffeligt Udtryk, som netop dækker det, der skal rammes —, og hvem skal afgøre det? Det maa være Folket, der afgør det, og jeg synes, det havde været rimeligt, om der havde været en Slags politisk Repræsentation i denne Domstol, en Mand valgt af de politiske Partier eller af Folketinget og en Mand valgt af Frihedsbevægelsen.

Derved vilde man ogsaa undgaa en eventuel senere Anklage for, at Tjenestemændene havde beskyttet deres egne og ikke havde været interesserede i at rense ud til Bunds. Som det er i Øjeblikket, er det jo lutter Tjenestemænd, der skal dømme Tjenestemænd, og derfor kan man maaske vente en saadan Klage paa et eller andet Tidspunkt.

Med Hensyn til Lovens § 4 er jeg ikke rigtig tilfreds med, at Dommere skal have en Særstilling. Der staar, at Dommere kan indbringe Kendelsen for Højesteret, hvormod andre Tjenestemænd kun kan appellere, naar det drejer sig om Afskedigelse. Hvorfor Dommere skal være bedre stillet og skal kunne appellere i et hvilket som helst Tilfælde, ved jeg ikke. Jeg kan ikke se, der er nogen Grund til det. Ifølge Grundloven er Dommerne ganske vist uafsættelige. Her maa de naturligvis kunne afsættes, men netop naar der er Tale om Afskedigelse, kan deres Sag appelleres. Jeg synes ikke, at der er nogen Grund til i de andre Tilfælde at stille Dommerne anderledes end de øvrige Tjenestemænd.

Dernæst er jeg ligesom det ærede Medlem Fru Alvilda Larsen misfornøjet med, at man har ladet Højesteret være den højeste Instans. I alt Fald maa man spørge: Hvilken Højesteret skal det være? For der findes jo, saa vidt jeg har forstaaet, Medlemmer af den siddende Højesteret, som maaske kunde faa rejst Sag imod sig ved denne Domstol, og man kan i hvert Fald ikke lade dem være øverste Appellinstans.

Endelig er der Spørgsmaalet om de Folk, som er ansat som Funktionærer i private Firmaer. De kan naturligvis ikke rammes af en Lov, som er møntet paa Tjenestemænd, de kan overhovedet ikke rammes af en Lov, men man maa jo forvente, at en Række private Firmaer ønsker at foretage en Udrensning efter ganske tilsvarende Linier, som her er foreslaaet. Man kan sige, at den foreslaaede Lov er en udmærket Rettesnor for, hvordan et privat Firma kan foretage